

NAJÍT SVĚTLO VE TMĚ

Hledání cesty zpět do života po
ztrátě blízké osoby.

Simona Vlková

Najít světlo ve tmě

Hledání cesty zpět do života po ztrátě blízké osoby

Autor: Simona Vlková

Najít světlo ve tmě

Hledání cesty zpět do života po ztrátě blízké osoby

Simona Vlková

Obálka

Grafická úprava Nakladatelství FRAGMENT, s.r.o., Nataša Vaňková

Redakční a jazyková úprava Radka Svobodová

Odpovědná redaktorka Romana Homonická

Technická redaktorka Lucie Mikešová

Tištěné vydalo Nakladatelství FRAGMENT, Pujmanové 1221/4, Praha 4,
jako svou 2717. publikaci, 1. vydání, 2014

Copyright © Fragment, 2014; © MAFRA, 2015 (elektronická verze);

Text © Simona Vlková, 2014

Illustrations © Jiřinka Inka Danielová, Dana Gregorová, Dominik Broulík, Kateřina Vítková,
Martina Šafářová

Photo © Studio Smysl

Cover © *Dominik Broulík*

Typo © *Dominik Broulík*

ISBN 978-80-87970-70-6 (ePub)

ISBN 978-80-87970-72-0 (mob)

ISBN 978-80-87970-71-3 (PDF)

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována bez písemného souhlasu majitelů práv.

Obsah

PODĚKOVÁNÍ.....	5
PŘEDMLUVA.....	7
I. ROK A KOUSEK.....	8
II. PŘÁTELÉ.....	54
III. VESELÉ PŘÍBĚHY.....	72
IV. MIHULE POTOČNÍ.....	77
V. ANETKA	85
VI. ELIŠKA	94
VII. RADKA	97
VIII. KOHO TO ZMĚNILO	102
IX. O SIMONĚ	104
X. MÉDIA.....	107
XI. STŘÍPKY ANEB JAK VZNIKALA KNIHA	116
XII. MÍSTO ZÁVĚRU.....	131
ROZLOUČENÍ – PRO BÁRU	149

PODĚKOVÁNÍ

Děkuji Ivušce, ženě mého života, která s námi prošla dlouhou cestu. Lády, která mě nechala napsat dva příběhy- Žebřík a Škola v přírodě. Sestrám, ž mi dovolily napsat knížku. Vítovi Z., který se celou dobu snažil stabilizovat mě a můj dům. Děkuji Marcele T. za přátelství, Mihuli Potoční za básničky a texty. Děkuji všem, kteří do knihy přispěli a za to, že se s námi podělili. Děkuji daně Gregorové, že mne směřovala vždy, když jsem si zoufala. Děkuji lidem, kteří celou dobu četli a sledovali můj blog a také za jejich zpětné vazby. Dominikovi Broulíkovi za grafiku a trpělivost semnou, Studiu Smysl (Monika Vosáhlová) za fotografie, které nás celou dobu provázejí, Jiřině Ince Danilové, Kateřině Hloucové Vítkové a Martině Šafářové za kresby, které uvidíte. Marii Doležalové nejen za kmotrovství ke knížce, ale za bytost, která nám svítí s Eliškou na cestu. Petr Budín – Piedestálek, který pomohl v nouzi nejvyšší a neposledně Petrovi Kremberskému, který mě nakopl po vydání článku “Smrt otce je pohledem do vlastního hrobu“ k tomu, abych konečně poslala texty k e-knize.

Poděkování, všem co přispěli na HITHITu na vydání knížky a strážci projektů Janě Ekštejnové

Kozaková Jana, Muchková Pavla, Albrechtová Kateřina, Erhartova Pavlína, Lehká Iveta, Tomíčková Radka, Lamaouioua Fatima, Voráčková Romana, Krasnická Jana, Doušová Lucie, Rožek David, Knedlová Andrea, Přikrylová Vendula, Drašarová Dana, Pokorná Edita, Justa Radek, Partyngllová Eliška, Barošovi Adam + Iva, Koukal Jaroslav, Měchurová Studená Božena, Radovnická Magdalena, Volfová Martina, Věneček Jiří, Kačírková Pavla, Benešová Aneta, Cibienová Petra, Vybíralová Andrea, Tuháčková Linda, Klímová Kristýna, Křížová Jitka, Murtingerova Kristina, Horak Oldrich, Urbanová Jiřina, Zemancova Ivana, Anghelescu Klára, Janouškovi Monika a Michal, Klementová Jana, Rapantová Lucie, Mandová Renata, Konečný Michal, Mařák Roman, Šebek Jiří, Weidlichová Renáta, Franek Jakub, Provázek Vlastislav, Hlosta Marek, Prokop Marek, Húsková Marika, Polívka Pavel, Cvečková Aneta, Malá Anna, Pospíšilíková Petra, Racos Los, Koldová Barbora, Prchalová Daniela, Kutnerová Leona, Hellens Edith, Andrlíková Jitka, Málová Silvia, Pokorná Kateřina, Bodský Petr, Kudrličková Eva, Císová Radka, Lucie Heinzová, Timková Monika, Tilšarová Marie, Brouliková Pavlína, Urbánková Lucka, Juklová Ivana, Závodná Lucie Sára, Kratochvílová Lenka, Baudyšová Pavla, Friedbergová Magda, Zimová Petra, Baxová Bára, Pospíšilová Blanka, Gínová Martina, Jeriová Radka, Hloucalová Vítková Kateřina, Novotná Michaela, Březinová Lenka, Kozák Miroslav, Páchová Kateřina, Andelová Kateřina, Krbcová Kateřina, Korbová Alice, Svrčková Vladka, Vrabcová Miloslava, Cibienová Petra, Ben Perets Diana, Hanzlíková Veronika, Jonášová Monika, Musilová Marie, Svobodová Martina, Vomelová Jitka, Haklová Helena, Radová Hana, Stará Petra, Tomšejová Iva, Lehká Iveta, Semerádová Michaela, Podkovičáková Mirka, Kantůrková Veronika, Řezníčková Miluše, Melhemová Martina, Prokopová Radka, Vizner Josef, Tomanova Daniela, Kočendová Petra, Březina Tomáš, Choutková Monika, Machová Petra, Kačírková Jaroslava, Stašová Zuzana, Katriňáková Jana, Štěpař Martin, Tomko Michal, Sopková Zora, Synáčová Drahomíra, Pospíšilová Hana, Bouček Jakub, Konarovský Lukáš, Maková Kristýna, Šír Václav, Svoboda Vojta, Dvořák Richard, Neterdová Jana, Lepík Milan, Drlík Lukáš, Macháčková Lenka, Hanzlíková Martina, Hagara František, Piskačová Radka, Slabá Jana, Vopálková Olga, Koucká Martina, Ctibor Jiří, Kindlmanová Iveta, Ficová Nikola, Vojtková Daniela, Klumparová Zdeňka, Kalinová Alexandra, Šafránek Jakub, Císařová Hana, Beširević Marina, Přibilová Lucie, Janurová Marie, Kruzelová Monika, Nováková Anna, Sinaglová Hana, Doležalová Marie, Černochová Zdenka, Sláma Martin, Rešlová Daniela, Ondřejová Martina, Tomíček Marian, Bakarela Lada, Fafejtová Lucie, Ličmanová Jarmila, Novotná Barbora, Chytrá Petra, Poláková Věra, Rosendahllová Pavlína, Havlíček Petr, Vopálková Ing. Ivana, Černíková Bára, Hanzlíčková Dana, Andris Zdeněk, Piškula Jiří, Grudl David, Kohoutová Šárka, Sauer Dominik, Šinovská Taťána, Zbranek, Biernátová Olga, Andršová Veronika, Němečková Alena, Vosáhlová Monika, Čížková Kateřina, Ševčíková Jana, Zeman Vlastimil,

Charvátová Jana, Vaclavíková Andrea, Habison Petr, Svajková Olga, Habisonová Pavla, Purnoch Milan, Střelbová Tereza, Najmann Aleš, Hejtmánek Matěj, Krčál Tomáš, Tajovský Petr, Šrámek Pavel, Babický Michal, Šrámek Pavel, Dušek Jan, Dammová Michaela, Vařečková Iveta, Kučerová Barbora, Gregorová Jiřina, Čuli Vendula, Lokajová Ivana, Ukunwaya Ekhandu, Šulcová Markéta, Tobiášová Marcela, Lásková Georgiová Marcela, Gregorová Jiřina, Jandoušová Miroslava, Odehnal Petr, Furman Viktor.

Děkuji, Barčo, že jsi byla mou dcerou.

PŘEDMLUVA

Když člověk v divadle zkouší nějakou hru, má dva měsíce pocit, že není nic důležitějšího než zvládnout premiéru, hezky zahrát a mít skvělý ohlas od publika. Po premiéře Babičky jsme se dozvěděli, že ten večer na maturitním večíрку zemřela Barča. Bylo to zvláštní, jak šťastný opar premiéry hned vyprchal. Barču jsem osobně neznala, takže to pro mě v první chvíli a prvních dnech nebyl otřes směrem k ní a můj osobní, ale spíš směrem k jejím nejbližším, které znám. Setkání se smrtí je vždy nepochopitelné. Možná, že život je dokonce celkem zábava, nic není vlastně tak strašné, s výjimkou smrti někoho blízkého. V tu chvíli jdou všechny poučky, filozofie a útěšné proslovy stranou. Jsou k ničemu. Ačkoli jsem se s Barunkou nikdy nepotkala, po její smrti ve mně zůstalo ticho, jaké člověk jen tak neslyší. Ticho bez odpovědi, ticho, vedle kterého jsou všechny běžné věci, kterými se zabýváme, směšné. To ticho ve mně neznělo jako beznaděj, spíš jako něco velkého, většího než my, co nás přesahuje. Víc k tomu říct nemůžu, to už by zase byla prázdná moudra. Znáám Elišku a od prvního setkání pro mě byla tím nejúžasnějším tvorečkem na světě. A tak jediné, co můžu říct, je, že jak sleduji Simonu, za ten rok a něco, že žije a jde dál, je to pro mě naděje, že když ona je tady, je tu i naděje, že člověk – někdy – může zvládnout věci, na které je v duši naprosto a dokonale sám. Děkuji jí z celého srdce za otevřenost, se kterou se s námi po celou tu dobu dělila o své pocity, protože nám tím dovolila částečně a z dálky prožít tak těžkou zkoušku.

Marie Doležalová

I. ROK A KOUSEK

Den D

Ráno vstanu, odvezu Elišku do školky, a protože pojedeme na ples, jsem domluvená se sousedkou Luckou, že Elišku ze školky vyzvedne ona. Když jedu od kadeřnice, jsem krásná. Posílám Barče fotky a hned mi pípne odpověď: „Mami, sluší!“ Pak si s načesaným účesem sednu a usínám. Jsem unavená a nostalgická. Moje dcerka má dneska ples. Žehlím si svoje světle zelené svatební šaty a koukám se na Ůčku na klip Impossible od Jamese Arthura. Fňukám. Přichází David a říká: „Naměkko bud', až bude dělat maturitu, ne dneska!“

Jdu se vyfotit před zrcadlo, jako to dělají všichni teenageři na Facebooku. Fotky se mi moc nedaří, pořád vidím druhou bradu a mámu, co má už dospělou dceru. Žádná osmnáctka teda nejsem. Při svém zkrášlovacím procesu nanesu tunu mejkapu, i když jsem spíš přírodní typ a normálně se maluju málo. Když na sebe nastříkám parfém, udělá mi na šatech skvrnu jako koláč. Podaří se mi ho rozetřít tak, že je ještě víc vidět. Sháním šálu a boty. Mrzne, je strašná zima a já mám boty jen letní svatební. Varianta první: žabky. Varianta druhá: bílé boty na podpatku, otevřená špička. Punčocháče si vzít nemůžu, protože by to vypadalo blbě a udělaly by se mi faldy tam, kde být nemají. Boty dávám do tašky, na boso se nazouvám do kozaček a vyrážíme. I s flekem na šatech, protože jsem ho nestačila vyprat. Šálu budu mít jako důchodce. Nostalgie, smutno, cítím se tak nějak nedefinovatelně. Jdu doprovodit svou dceru na práh dospělosti. Obvolávám své sestry a Jardu, což je Barčín otec, kteří jdou na ples s námi. Sestry jsou taky naměkko. Musím přijet včas, protože bych dostala od Barči vynadáno: „Kde zase jsi?“

Vcházíme do Radiopaláce, ještě cigaretu. Najdeme Barču, kterou skoro nepoznávám, protože je černá jako uhel a načesaná, namalovaná. Kdopak to je? To je ta holka, co jsem ji před devatenácti lety porodila? Je taková drobounká, a přitom dospělá. Kontroluje nás. Usazuje. Nebo se usazujeme sami? Nevím. S Jardou jdeme obejít dva bary. Naše dcera má maturitní ples, tak si dneska dáme šampus. Sháníme brut, kupujeme několik lahví a taky chlebičky. Boucháme první a druhou láhev. Dokážeme přece pěkně zapařit. Vždyť je to událost.

Probíhá focení. „Už máme nástup,“ říká Barča. Seznamuje nás s bandou kluků a já potkávám Denisku, se kterou jsme vybíraly pro Barču auto a potom jsme jely volit Karla. Kluci to jsou pěkní, takoví šampónkové. Jeden se mi opravdu líbí, jmenuje se Matyáš, chci se s ním seznámit. Děláme si legraci, že s nimi půjdeme na párty, což se Barče nelíbí. Radujeme se, pijeme šampus a při šerpování křičíme a tleskáme. Konečně si všimli i ostatní, že se něco děje, že je to slavnostní chvíle. Barča se usmívá, protože potlesk a křik se ozývá u jejího jména. Její máma a sestry za to přece umějí vzít.

Znovu focení, další focení a tanec. Další šampusy. Se sestrami máme skvělou náladu, paříme, užíváme si. Jdeme tančit. Barča se usmívá, protože roztancováváme parket. Pavla s Lenkou se baví, smějí se a pěkně rozvlíňují své černé róby. Na parketu potkávám Kubu. Kluka, který byl u nás doma. Barčín první kluk, kterého mi představila. „Kubo, zatancujeme si spolu, až budou hrát nějakou pomalejší písničku?“ ptám se. Představí mě své babičce, usmívá se a utrousí: „Nevím, jestli by to Barča ráda viděla.“ I já se směju.

Sedám si ke stolu, přicházejí mé sestry Lenka s Pavlou, které se s Barčou smějí na schodech a přemlouvají Matyáše, ať takové fešandy vezme sebou na párty. Otvíráme další šampus a koukáme se po lidech. Já kritizuju ples. Když se šerpovalo, většina lidí se vůbec neozvala, zatímco Barču učitelka pochválila, protože měla velký ohlas.

Najednou přede mnou stojí Kuba: „Simono, Bára leží na záchodě!“ „To si děláš prdel?“ vykřiknu. Najednou běžím. Zouvám boty a běžím. Vyhrnuju sukni a běžím. Za mnou běží Lenka s Pavlou. Zdá se to jako nejdelší běh mého života, a přitom je strašně krátký. V hlavě mám prázdno, nic nevím. Jen to, že tam musím být. Nic okolo nevnímám. V tom vidím svou dceru ležet na zemi, má otevřené oči a pootevřenou pusou. Bezvhládné tělo. Nevidím lidi, nevidím nic. Vidím jen ji. Jak

leží a jako by říkala: „Kde jste? Pojd'te mě zachránit...“

Lenka s Pavlou provádějí masáž srdce, já dýchám, střídáme se. Někdo střídá holky, já jsem pořád u Barčiny hlavy. Vylívám krev z úst. Vidím a cítím, že odchází. „Barunko, ještě ne, ještě není tvůj čas,“ žadoním. Přijíždí záchranka. „Nechte ji u ní, ona nebude hysterická,“ slyším říkat jednu ze svých sester. Resuscitace, pět záchranářů nebo šest, nevím. Záchod je malý. Raz, dva, tři – prásk. Raz, dva, tři – prásk. Dýchají. Chodbou se rozléhají otázky a řev: „Co si vzala? Řekněte, co si vzala?“ „Extázi,“ zazní. „Otevřete okno, je tu horko.“ Snažím se, ale nejde mi to. Záchranář ho otevírá. Vím, že tím pouštím dušičku. „Jak je to dlouho?“ Doktor odpovídá: „30 minut.“ Pochopil, i já jsem pochopila. Ptám se, jestli to může být po extázi, říká mi, že ne. Dostávám vodu a další vodu a další vodu. Doktor balí své věci a Barču přikrývají. Chce se mi na záchod, to je tou vodou.

Jdeme se rozloučit. Já, Jarda, sestry. Aspoň si myslím, že jsme tam byli všichni. Jdu na malou. Upadám do šoku, ale Barče by to nevadilo. Nemám boty, brýle ani šálu. Nic nevnímám. Od kamarádky a mé velké lásky mi přichází whatsappka, ať jí pošlu fotku s Bárou. Odepisuju, že Bára je mrtvá. Potom volám. Nepláču, nemůžu. Stále nevěřím a nechápu.

Sedím na stole a kývám nohama. Nemám boty a potřebuju kouřit. Volám ještě mámě do Mnišku a Ivetě, ženě mého táty. Moje sestry jsou buď se mnou, nebo s Jardou. Nevím, kde je David, ale vidím švagra Jirku. Mlčíme. Není co říct. Přichází policie. Shání mě policejní psychologka, pošlu ji za Jardou. Já sedím s holkami na schodech. Znovu přichází psychologka, chce mě utěšit, ale já začínám být agresivní. Holky mě drží a vysvětlují, že mě musí nechat. Že chci být sama.

Jdu kouřit ven, je tam hodně lidí, spousta aut, koroner. Když se vracím, dávají mi nějaký papír. Ztrácím ho. Koroneři chtějí Barču odnést. Křičím a zakazuju to: „Dokud tady bude tolik lidí, tak Bára nikam nepůjde!“ Někdo se mnou mluví, vidím mlhavě, že jsme tam všichni – Jarda, Lenka, Pavla a Jirka, David jel domů za Eliškou. Policie pro mě shání vodu. Už zavřeli všechny bary, takže mi nosí vodu z kohoutku, je mi to jedno. Je mi zima, nemám boty, chci jen pít a kouřit. Sedím na schodech v Radiopaláci a kouřím. Přichází policie a říká: „Pojd'te dovnitř, přijela Nova.“ „To nemyslíte vážně?“

Propadám se do další fáze šoku. Ten se u naší rodiny projevuje černým humorem. Ale hodně drsným černým humorem. Pořád kývám nohama na stole, piju vodu a mám chuť se dohadovat s policisty, že chci kouřit a chci ven. Berličky, které si hledám. Policista mi odpovídá, že si můžu zapálit v patře. Má pravdu. Co to řeším? Pořád na mě někdo mluví. Nevím, co se děje venku, a je mi to jedno. Někdo mi sehnal boty. Pavla se vrátila pro Barčinu kabelku a pro její ostatní věci. Dokáže myslet, je skvělá. Sál se zatím vyprázdnil. Asi s někým mluvím, nebo něco řeším, protože mezitím odnesli Barču, ale já jsem to neviděla a nedoprovodila jsem ji k autu. Prostě to nevím.

Jarda je v šoku. Snažím se dovolat Lojzovi, našemu společnému kamarádovi, že ho Jarda potřebuje. Je hysterický, ale začínají mu zabírat prášky na uklidnění. Já jsem si žádný prášek nevzala. Sestry mi ho berou na potom. Odcházíme, už mám kabát, boty. Před vchodem potkáme kluka, se kterým jsem se snažila několikrát seznámit. Matyáš. Drží mě za kabát a křičí mi do obličeje a brečí: „Já jsem vaši dceru miloval!“ Jsem otupělá, jen stojím a usmívám se. Přitom si říkám, jestli na mě ještě někdo vybafne. Je mi ho líto, ale nemůžu mu pomoci. Nemůžu nic.

Odjíždíme, švagr Jirka řídí, Jarda sedí vedle něj. Prášky zabraly. Mlčíme, nebo mluvíme? Jedeme všichni ke mně domů. Mám tam Elišku a Jardu nemůžu nechat samotného. Jedeme do Čisovic. Nevím, kolik je hodin, ale je pořád tma. Pijeme vodu, kafe. Mluvíme a mlčíme. Jsme všichni v obýváku na sedačce, nikdo nejde spát, nejde to. Je nám psychická zima. Pavla má svůj černý kabát, kterým se přikryla, až k ránu usínáme na sedačce. Nehnuli jsme se, neopustili místnost. Potřebujeme se. Jsme semknutí.

Ráno nás probouzí Eliška, miluje nás. Miluje Lenku, Jirku, Fífu. Miluje Pavlu a Honzíka s Lukášem. Přijela jí velká rodina. Její rodina. Bude zábava, něco se bude dít. Posadím si ji v kuchyni a říkám: „Barunka je v nebičku, Barunka už nepřijde.“ Jarda začíná brečet. Odchází.

„Mami, to je andílek?“ ptá se Eliška. Jdu ven, jdu kouřit. Musím být chvíli sama. Volá Lojza: „Cos blblá v noci?“ „Jarda Tě bude potřebovat, umřela nám Bára,“ říkám mu. Ticho.

Potřebuju to vykřičet do světa, potřebuju rvát. Ale není komu. Všichni spí, je 6.30 ráno. Vidím odjíždět Lucku a napíšu jí: „Bára je mrtvá.“ Lucka odpovídá v domněnání, že se Barča hodně opila, že to chápe. Volám. Bára včera umřela. Rozesílám SMS nejbližším na Višňovce. Ptám se Jardy, jestli něco nepotřebuje. Kafe? Chodíme spolu po terase, zase kouříme. Mlčíme a mluvíme beze slov. Nejsem schopná nic rozhodnout, nevím, co mám dělat. Ztratila jsem tu vlastnost, kterou jsem vždycky měla – schopnost rozhodování a určování směru. Nemůžu nic. Jsem bezradná. Potácíme se a zároveň potápíme.

Pavla zavelela, že pojedeme k ní domů, máme tam další děti. Jsem ráda, že někdo rozhodl za mě. Jarda jede s námi s tím, že se u něj stavíme pro věci, aby nebyl sám. A vezme Barčín notebook. Eliška jede za dětmi. Těší se, ale je zmatená. Proč, když jedeme k Páje, jsme tak divní? U Pavly nás vítají kluci – Honzík, Lukáš, Fífa. Můj švagr Petr a Radka a Kačenka. Kluci to vědí, asi to vědí. Jejich dětská radost je ale jiná. Milují se, a proto jsou nadšení, že jsou pohromadě. Jdou si hrát. Aspoň si to myslím. Pavla kontaktuje lidi, na které má telefon. Sháníme hesla k iPodu, telefonu. Petr přichází s informací, že už je to v televizi tn.cz, že to převzaly další noviny. Už mají zprávy o tom, že Bára zemřela na maturitním plese. V šíleně krátkém čase vidíme fotky z Facebooku.

Rozesílám SMS svým nejbližším, že je Barča mrtvá. Ať to vědí ode mne, a ne z novin. Reakce? Nikdo mi nevěří. Je jim to líto. Ocitla jsem se v bublině, jsem nevyspalá, zmatená, nechápu to. Zprávy se šíří rychle, články jsou ve všech ranních novinách a v dopoledních zprávách na všech kanálech. Vidíme Barču, slyšíme její jméno. Vidíme černý obdélník přes oči. Začínám jednat, část mozku se konečně probudila a začíná bojovat. „Lády, pomoc. Zavolej někam. Zastavme to. Máme strašně moc známých. Známe herce, zpěváky. Lidi od novin. Lády, zastavme to,“ prosím. Stojím několik hodin na balkoně, nejím, něco piju a pořád jenom kouřím. Lády volá a obvolává. „Je pozdě, už je to všude a nedá se to zastavit,“ zní její poslední zpráva. Křičím. Dovolávám se Rady pro rozhlasové a televizní vysílání, ale přichází odpověď, že se s tím nic nedá dělat.

Jsem unavená. Z mojí dcery se lusknutím prstu stala feťáčka. Přijíždí policie. Stojím u sedačky, Pavla odevzdává telefon, iPod, notebook. Stojím tam a chci na ně křičet, že já jsem matka. Nemůžu. Pavla podepisuje protokol a jedná racionálně. Díky Bohu. Další zprávy, už jsou všude. Začínáme hledat souvislosti, ptáme se proč? Kdo? Sestry jsou přesvědčené, že si nic nevzala. Pokud by si vzala, tak ne před námi, ale sama na after party. Nepila s námi, cucla si vína. Vše kontrolovala a korigovala, chtěla být za princeznu a mít krásný ples. Naše křepčení sledovala s úsměvem dospělé holky, jako by říkala: „Tak se vyblbněte, děvčata.“

David odjíždí na Fidlovačku. „Simono, přijeli novináři, Věra je vyhodila.“ Vibruju, zlobím se, vztekám se. Z posledních sil rozkazuju, že nikdo z nás nebude mluvit s médii. Děti spí.

Sobota

Prázdnost, vzduchoprázdnost. Po snídani jedeme s dětmi na otevírací den do herny na Černém Mostě. Nechce se mi, nemám sílu, ale Pavla kategoricky rozhoduje, že jedeme. Chtěla bych sedět u počítače a psát si s lidmi, koukat na zprávy a opakovat si články. Nevěřím a nechápu, co všichni píšou. Pokud zahlédnu fotografie před Radiopalácem a vidím koronerovo auto, snažím se vybavit, že jsem tam byla. Nějaký útržek, že to není sen, že to má něco společného s mou dcerou. Pavla s Lenkou mi zakazují číst noviny a dívat se na zprávy. Zlobím se uvnitř a vztekám. Nechci to číst, abych se trápila. Chci to pochopit. Chci si to uvědomit.

V herně jsou naše děti nadšené, zase pijeme vodu, kávu. Máme tablet a dedukujeme. Hledáme odpovědi, ale marně. Sedím a bulím. Ostatní se na nás koukají. Říkají si, proč jsou tady, když vypadají jako zmoklé slepice? Jsou bílé jako stěny a postupně brečí? Jsme divné. Ale jsme

spolu a jsme s našimi dětmi. Jedno nám ale chybí.

Odpoledne volá policie, že pohřeb Báry bude. Že nám tělo vydají. Pavla s Lenkou rozhodují, že pohřeb zařídíme na neděli. Jarda telefonuje s maminkou a s Haničkou a vysvětluje, že Bára není feťačka. Já vysvětluju v Mníšku totéž. Švagrové jedou nakoupit a přivázejí šampus Chardonnay. Naše letošní značka. Vidí, jak vibrujeme, jak o tom nedokážeme mluvit. Jak si jedeme ve vlastním světě. Já a moje sestry. Kluci mluví spolu a nás nechávají. Opatrovnický se staráme o Jardu. Jsme v našem světě. V našem rodinném světě. V našem uzavřeném kruhu, který nedokáže nikdo pochopit, protože je jen náš.

Dostávám zprávu, že přijede naše příbuzenstvo z Rakovníka. Nedovolali se mi. Zavolali švagrovi. Ale já nechci, aby přijeli. Měli jsme naposledy konflikt, když před dvěma roky odešel náš táta. Nikdy nám nezapomněli, že jsme je nedali napsat na parte a že jsme nejmenovali tátu „pan Pavel Zahradníček“. Zlobili se, že jsme jmenovali babičku, Ivetinu mámu. Iveta je žena našeho táty. Byla tam napsaná a jsem za to dodnes ráda, protože se o našeho tátu starala. Starala se a Pavla milovala. Když náš táta umíral, ona tam byla. Byla tam s Ivetou. Babička, která překonala svou vlastní rakovinu, se potom starala o našeho tátu. O tátu, který se těšil na chaloupku za babičkou. A moje sestry se zatvrdily, protože se k nám příbuzní z Rakovníka nezachovali hezky. Ano, jim odešel bratr, švagr, strýc. Ale našeho tátu neviděli dva roky. Nám odešel náš maják. Náš držák rodiny. Náš táta. Každý má svou pravdu a ta se nikdy nezmění.

Začínáme vybírat písničky na poslední mejdan. Komunikujeme s lidmi, kteří byli na plese, komunikujeme přes Facebook. Pišu tam vzkaz: „Je doba FB, poslední rozloučení s Barčou Vám dáme vědět.“

Pijeme Chardonnay, vybíráme písničky a skládáme je. Žijeme si ve svém ženském světě. Muži jsou na nás hodní a nechávají nás. U písniček bulíme, tancujeme a tleskáme. Otevírá se brána, dokážeme o tom mluvit. O čem? Dokážeme se smát Barče, dokážeme o ní mluvit. Dokážeme si říci, že byla šťastná, protože nás tam měla všechny. Protože měla svůj den D. Pod vlivem a s naším černým humorem se smějeme tomu, že nechtěla být za modelku, ale že je za hvězdu. Tak vidíš, Barčo, nechtěla jsi být slavná a už jsi. Žádný pohřeb to nebude, bude to poslední mejdan a poslední mejdan jedině v růžové. Růžová barva naší Barči.

Neděle

Ráno odjíždíme zase v naší čtveřici. Byli jsme u toho od začátku a budeme až do konce. Jarda, Pavla, Lenka a já. Musíme k Jardovi pro věci. Stojíme u Báry v pokoji a bulíme. To je sen, blbý sen. Vybíráme krásné tygrované prádlo a super tygrované boty na vysokém podpatku. Když odchod, tak s plnou parádou a v botách na podpatku. (Nevíme, jestli si je od nás vezmou, ale zkusíme to). Černé šaty – ty, které jsem jí koupila do tanečních. Smějeme se tomu, že má tak skvělé prádlo, vybíráme podprsenku push-up, to je důležité, jinak by se to Barče nelíbilo. Začíná fungovat náš obranný mechanismus. Náš černý humor. Nehledáme logiku, hledáme pocity a Báru. Jejíma očima vybíráme věci.

Svítil sluníčko a my vstupujeme do pohřebního ústavu. Máme jasno, víme, že chceme velký sál. Že chceme, aby to bylo hezké. Nechceme do Strašnic, tam je beton. Chceme do Motola. Paní tam volá a rezervuje termín. Důležitá věc, Barča musí mít pod hlavou polštář. Objednáno. Jdeme ven a telefonujeme, já pišu na Facebook: „Poslední mejdan Báry bude v Motole ve čtvrtek 11.15 hodin, barva růžová. Prosíme novináře o soukromí a dodržení piety.“

Jarda volá rodině a znovu vysvětluje, že co se šíří v médiích, není pravda. Sháním kytky. Sedíme na sluníčku, telefonujeme, píšeme a poprvé si uvědomujeme, že je to skutečnost. Že to není sen. Opravdu se to stalo. A stalo se to nám. Bereme děti do kina, Jardu vezeme na Čerňák a předáváme Lojzovi. Nesmí pít. Bere prášky. Usínáme v kině, nevím, co dávají, ale dětem se to líbí. Naše děti mají super víkend. Jsou spolu. Odjíždíme domů. Bojím se. Nevím, co budu dělat sama, bez sester. Nevím, co si s tím počnu.

Večer trávíme u ohně. David, Martina, Marek, Jitka, Viktor a já. Mluvím a potom mlčím. Nemusím nic hrát. Jsem doma. Mám tu ten druhý domov. Lidi, kteří mě vzali jako součást bytí. Je mi s nimi dobře. Brzy odcházím, jsem psychicky a fyzicky unavená.

Pondělí

Jsem doma a přestávám komunikovat. Lidem, kteří mě mají rádi, neberu telefony. Odepisuji jim, že se ozvu, že jsem v pořádku. Zúžila jsem komunikaci jen na okruh Višňovka (tam, kde bydlím), rodinu a ty, co byli na maturitním plese nebo se kterými jsem mluvila v poslední době. Nikomu nechci vyprávět, co se stalo, a opakovat to. Nikomu se mi nechce sdělovat, jak Barča zemřela a co si myslím. Nikomu do toho nic není. Nedokážu mluvit, ale potřebuju sdílet pocity. Nacházím cestu – Facebook. Píšu si s lidmi okolo Barči, dávám fotografie Barunky na svůj profil a sleduji, jestli jim dal někdo „like“. Začínám být závislá na pohybu palců nahoru.

Pak se objevila facebooková stránka s názvem **Bára si smrt zasloužila**. Jsem v šoku a propadám hysterii. Začínám se klepat a rozum přestává fungovat. Čtu komentáře lidí, kteří se zmiňují o mé dceři jako o feťáčce. Hysterčím, řvu, vztekám se a klepu se. Přes FB prosím všechny známé o zablokování stránek, rozjíždím kampaň. Zbrojím. Tisknu všechny odkazy, všečen humus a posílám Davida na policii podat trestní oznámení na neznámého pachatele. Jsem šílená, takhle vypadá šílenství. Beru si jen půlku Neurolu, protože nejsem schopná fungovat pod prášky. David se po několika hodinách vrací. Vidí mě u počítače a začíná nadávat, že se zblázním.

Prášek zabral, David odjel do práce. Nejsem schopná řídit, tak prosím sousedku Lucku, jestli dojede pro Elišku. Jsem tělo bez duše, duše bez těla. Pro Elišku teď nejsem máma. Jsem ženská plná děsů a běsů. Brečím nebo vibruju. Ale ustojím to. Eliška spí, já pokračuju v kampani proti zrušení stránek. Čtu odkazy pod články na tn.cz, blesk.cz a žasnu. Tvrdá realita, o které nic nevím. Nerozumím tomu. Mluví o mé dceři a soudí ji.

Probíhají výslechy. Máme informace, že spolužáci a kamarádi jsou na výsleších. Hodiny. Policie hledá toho, kdo Báru zabil. My přemýšlíme proč? Klukovina? Blbá náhoda? Někdo se jí chtěl pomstít? Za co? Komunikujeme se sestrami, hledáme viníka. Jedna jediná situace, kterou nemáme zmapovanou, byla, když si Bára dala panáka s kýmisi, o kom nic nevíme. Řekla prý: „Brr, to bylo hnusný.“ Jdu spát. Spím, protože si na noc беру prášek. Přestávám být hrdinkou. Cítím, že mám dost.

Úterý

Jdu s Ivuškou do Lískovky. Mluvíme, mlčíme, brečíme. Od té doby, co mi napsala, ať pošlu fotku Barči, a já jí řekla, že zemřela, pláče. Pořád pláče. Má se učit, ale nemůže. Pavla, naše sestra, má dělat závěrečné zkoušky. Náš osvobozující černý humor ale říká, že jsme jí to pěkně zavařili. To není podle jejího harmonogramu. Harmonogram jsme rozbili.

S Ivuškou se bavíme o tom, že chce koupit dům pro novou školku.

Přestala jsem komunikovat s lidmi. Několikrát jsem slyšela: „Buď ráda, že máš Elišku.“ Co to je za řeči? Mám vyměnit jedno dítě za druhé? Měla jsem dvě děti, mám dvě děti. Začínám být vzteklá a rozzlobená. Eliška se chce mazlit a tulit. Chce mě vidět smát se. Ale nejde to. Neumím, nedokážu. Mazlí se se mnou a já mám problém. Nemohu se jí dotýkat, tulit se k ní. Potřebuju se stáhnout. Být sama. Jak vysvětlíte malé holčičce, že máma nemůže, protože má pocit, že Eliška má Báru nahradit? Jak z toho ven? Začínám panikařit. Při pohledu na Elišku mi letí hlavou: To už jsem zažila, to už jsem viděla. Taky byla tak malá a taky tak roztomilá – a teď umřela. Dokážu znovu přijmout Elišku? Kterou jsem bezmezně milovala a chválila ji, jak je šikovná a krásná? Dokážu najít cit, který jsem k ní měla? Teď ne. Teď to nejde. Nejsem schopná, představuje pro mě hrozbu, že chce vysát Barču.

Stránky z FB zmizely, poděkovala jsem všem a nahrála album fotek s Barčou. To mi jde. Jsem schopná se koukat celé hodiny na fotky. Jsem ve stavu, kdy pořád nevěřím, to přece není

možné.

Novináři došli do školy za ředitelem. Jeho prohlášení o Barče mě ohromilo. Měla problémy se školou, ale drogy nebrala. Zůstávám pať. Další prohlášení o tom, že se to nestalo na půdě školy. Jsem hotová, volám, zase se vztekám. Rozčiluju se nad úrovní plesu, nad organizací. Postupně se dozvídáme, co se dělo za dveřmi, za kterými jsem nebyla.

Ať žijí noviny!!! Jupííí, téma Barbora Vlková. Občas s celým příjmením i obličejem. Jupí, jupí. Jsem nešťastná, bojuji s větrnými mlýny.

Středa

Jedu s dětmi ze školky na Hurvínka. Jsem ráda, že jsem odjela z domu a musím se starat o školkové děti. Je to šrumeček a já se snažím všechno vytěsnit. Když jedeme tramvají na Hradčanskou, tak Eliška začne: „Mami, tam je hrad a tam bydlí prezident.“ „Eliško, tam je hrad, ale náš prezident tam není. Eliško, my nebudeme mít pět let prezidenta,“ bavíme spolucestující. Eliška se nedá a na celou tramvaj prohlásí: „My jsme byli volit Karla.“

Cestující se popadají za břicho. Já se usmívám. Jsem hrdá. Byla jsem volit Karla s Barčou a Deniskou a potom jsme byli na suši. To byl hezký den a taky svítilo sluníčko. Přivážím Elišku k Pavle, kde bude všechny děti hlídat její sousedka Míša. Chci tam zůstat. Nechci domů. Chci být s nimi. Pavla se mnou mluví jako s malým dítětem a velmi jemně mi naznačuje, že musím prokytky. Půjdeme dneska brzo spát. Bráním se. Nechci domů, nechci prokytky. Chci se schovat.

Jdeme do nákupního centra koupit růžové oblečení. Mám džíny a šálu, holky taky něco. Jarda košili. Jsem unavená. Jsem strašně unavená a připadám si jako blázen. Nepřipadám, už jsem. Pavla mi jako dítěti vysvětluje, že musím domů, a tak jedu. Po telefonu se pak omlouvá, že by nezvládla ráno se mnou ani odjezd na poslední mejdan. Nechápu to. Jsem ve stavu, kdy mi ublížil celý svět, a potřebuju, aby mě někdo choval. Jenže sestry jsou na tom stejně, taky potřebují pochovat.

Vrcholí velké přípravy na poslední mejdan. Lenka volá, že někdo dal na Facebook informaci o tom, že na pohřeb přijdou ultralevičáci a nandají nám to. Po několika telefonátech zjistíme, že ultralevičáci nic takového nechystají. Jirkovi kamarádi budou dělat ochranku. Je mi jich líto, je mi trapně. Chci to zaplatit. Lády domlouvá strategii na novináře, píše: „Vstup novinářům zakázán, soukromá akce.“ Začínáme se bát zítřejšího dne. Nejen toho, že se jdeme rozloučit s Bárrou. Jak projdeme, abychom byli neviditelní?

Poslední mejdan

Je čtvrtek ráno. Jsme s Davidem doma sami, Eliška je u ségry. Asi bych měla zkusit něco sníst. Pak naložit kytky. Pobíhám, nepobíhám. Přesouvám se zmateně po domě. Namalovat se, být za hezkou. Růžové věci, kalhoty a šála. Musím být hezká, nesmím jí udělat ostudu. Přichází mi zprávy od kamarádů, známých a spolužáků. Čtu si je, piju kávu a kouřím. Hodně kouřím. David mě nechává mému tempu. Volá Lády, že mě chce vidět ještě předtím, než to začne. Volá Pavla, ptá se, v kolik se sejdeme. Přichází SMS od Kuby. Od kluka, který mi přišel říct, ať jdu za Barčou na záchod. Jinak bych se to nedozvěděla. Nebyla bych tam. Jsem mu vděčná. „...přemýšlel jsem a nechci, aby to vypadalo jako neúcta... ale přijdu v civilu... jestli se s ní mám přijít rozloučit, chtěl bych to být já, takovej, jaký jsem, a ne si na něco hrát... snad tam na mě nikdo nebude naštvanej. :-“(

Odepisuje: „Kubo, my jdeme v růžovém a v civilu... je to poslední mejdan Báry!!!... Už jsem Ti poděkovala, že jsi pro mě přišel? Děkuju.“

Kuba odepisuje: „Ano, už dávno... mě jen bolí to, že jsem sám před sebou poslem špatných zpráv. :-(Bohužel nic růžového nemám, ale kytička už se mi váže.“

Já a můj nadhled odepisujeme: „Pohoda, nezapomeň, až mě uvidíš vstát a tleskat, tak se přidat... Jedeme na mejdan... V pokoji měla tvoji fotku s Eliškou... Děkuju, že jsme se potkali, Bára by si řekla, že to tak bylo správně.“

Kuba: „Opravdu měla? Jé, to je milý, že i po takový době, co jsme se mýjeli ve škole, no tehdy jsem se snažil ukázat, že dva lidi spolu můžou bejt spokojený i bez toho, aby po nocích byli někde podnapilý po klubech. A zpětně se už teď směju tomu, jak od vás potají odjela a vy jste mi psala, ať na ni dám pozor... To já dával celou dobu, co jsme byli spolu. :-“

Já: „Díky.“

Tak to nebyl sen. Moje paměť je příšerná. Sedím na posteli a culím se. Culím se sama od sebe a nad sebou. Bára mě tehdy vytočila tak, že jsem měla málem infarkt, a já psala Kubovi, ať se o ni postará. Dobře JÁ. Usmívám se. Projevila se máma.

Už je to dlouho, strašně dlouho. Elí byla ještě malý capouch. Asi 10 měsíců. Teď jsou jí skoro tři roky. Takže před dvěma lety. Pamatuju si, že to byl květen, Barče jsem vysvětlovala běh života, šetření penězi, její režii. Měla jsem dvouhodinový monolog. Před Kubou, a to se nedělá. Zašla jsem za Jitkou a domluvila Barče brigádu. Když jsem se vrátila, byl dům prázdný. Telefon mi nebrala, nemluvila. Celá máma. Tvrdá palice. Moje vzpomínka, její vzpomínka...

Jsem namalovaná, oblečená. Jedeme. Píšu na Facebook: „Nejedu v crocskách, neudělám Barče ostudu.“ Jedu pozdě, prostě jedu pozdě. Moje rodina už je na místě, já jsem na Strakonické. Smutek, nervozita, zloba? Pavla na mě ani nekřičí, že jedu pozdě, zázrak. Ptám se na novináře. Jsou tam. CD s hudbou má Ondra a Lády. Mám kytky, Pavla má fotografie a stojany. Nedýchatelno. Přijíždíme, vidím novináře, příbuzné. Zesiluje ve mně agresivita, to je teď můj nejsilnější povahový rys. Zloba. David se ptá, jestli vystoupíme a půjdeme nahoru. „Ne, zajed’ až k bráně, já jim to vysvětlím. Tady nevystupuju!“ Vrátný chápe, pouští nás. Pokud by s tím měl problém, tak bychom byli v maléru. Začala bych vřiskat.

Jsme nahoře. Vycházejí mé sestry se svými muži a nejbližší kamarádi. Babička a Iveta s rodinou. Vykládáme věci. Novináři. Zakazují mluvit, koukat se. Vlastně nemusím nic zakazovat. Je to moje rodina a oni chápou. Jsme stejní. Kluci odnášejí květiny a stojany. Přijíždí další auto. To snad ne. Rakovničtí přijeli. Proč? Chtějí mít svých pět minut pomyslné slávy? Co je to za tradici, vidět se na pohřbech, když se jinak nestýkáme? Přetvářka? Barču viděli naposledy před... před šesti lety? Na to nemám. Brunátním, blednu a odcházím. Sestry jdou se mnou.

Lády oblepuje smuteční síň: Soukromá akce, vstup zakázán. Žádám Michala, aby pronesl proslov: „Michale, prosím, řekni, že děkujeme za účast a že rodina si nepřeje kondolence.“ Chudák, je nervózní. Lády mi dává CD s hudbou. Jirkovi kamarádi stojí u vstupu a každého kontrolují. Sem neproklouzne ani kamera, ani foťák.

Jdeme domluvit průběh posledního mejdanu. Pán na mě mluví, jako kdybych chodila do první třídy. Říkám, že náš kamarád promluví o tom, že si nepřejeme kondolence a že máme kondolenční knihu. Pán nechápe, říká, že nejdřív promluví on. Agresivita stoupá. Striktně říkám: „Ne, vy nebudete mluvit.“ Hurá, pochopil. Sestry mě zase drží. Už vědí, že pokud je něco špatně, Simona je agresivní.

Jdeme do sálu připravit stojany, srdíčka, květiny. Přichází nám pomáhat Deniska. Nejbližší mě objímají. Vlastně je nevidím, nevím, co se říká. Dcera mi zemřela poprvé. Máme se jít podívat za Barčou. Naše čtveřice tedy jde. Jarda, Lenka, Pavla a já. Procházíme okolo novinářů a ostatních lidí. Poroučím: „Hlavu dolů.“

Skleněná rakev. Jsem v šoku, nikdo mi neřekl, že když člověk zemře, tak se mu už oči nezavrou. Ve všech filmech mají lidi zavřené oči. Barunka je má pořád pootevřená, i pusu. Černé šaty. Je vidět náplast přes hrudník. To mě nenapadlo. Je jiná. Ještě že se tak opalovala, aspoň není bílá. Tohle je moje dcera, a přitom není. Koukám se na někoho, koho neznám. Je to jen obal. Barunka tam není. Její útlé ruce, její jamka mezi rameny. Vlasy ztrácejí lesk. Už budu vždycky vidět svoji holčičku s pootevřenými ústy a očima, které se dívají do prázdna. Oči bez života. Barunka tam není. Odcházíme, hlavy sklopené. Potřebuju kouřit. Zase kouřím, pořád kouřím.

Jdeme se seřadit, organizátor říká, že v předsáli zůstane jenom rodina. Příbuzní od mého švagra a moje rodina z malého města neodchází. Nemám sílu říct, aby šli pryč. Nechce se mi dělat scénu, ale vím, že je to pokrytectví. Barča by mi asi řekla: „Uklidni se, neřeš to.“ Celou dobu jsem sháněla svoji sestřenicí Hanu a tetu Ivanu, ale nepodařilo se mi to. Ty tady měly být. Ty viděly Barču vyrůstat, zažily její pubertu.

Nástup. Sedím uprostřed, po mé pravici Jarda, po mé levici Pavla. Naše rodina je velká, zaplníme celou řadu. Přicházejí lidi a přinášejí kytky, už jich je tam spousta. Růžové růže. Nádherné srdce od spolužáků, další srdce od Denisky a holek. Kontroluju fotky a stojany. Snažím se soustředit na to, jestli je to v pořádku. Jestli se jí to líbí. Nevím, kolik je tu lidí, nevím nic. Ale stojí po stranách, stojí tu strašně moc lidí. Proč nesedí? Michal všem přítomným děkuje a prosí, aby se zapsali do knihy a nekondolovali rodině.

Titanic, slyším vzlykání. Nemůžu brečet. Brečím? Nevím. Jarda se chytá mojí ruky a mačká ji. Začínám přemýšlet, jestli budeme mít sílu a stoupneme si a budeme tleskat. Lidi brečí. Vampire Diaries, Plumb, už brečím. Zpěvačka křičí o lásce, nenaplněné lásce. Aspoň to tak cítím. Barunko!!! Gabrielle Aplin – The Power of Love. James Arthur – Impossible. Zrychlujeme písničky. Je to přece poslední mejdan. Začínám se bát, že to rychle skončí, a co bude dál? Co bude dál? Pink a Nate Ruess – Just Give Me A Reason. Ta je poslední. Bože!!! Stoupám si a začínám tleskat. Bojím se, že to nezvládnou. Bojím se, že nevstanou. Pavla si stoupá, Jarda si stoupá. Stojíme a tleskáme do rytmu. Vypadáváme z rytmu. Dokázali jsme to!!! Vyprovázíme Báru potleskem. Končí písnička. Končí poslední mejdan. Podlamují se mi kolena, sedám si.

Odcházíme dozadu, sesouvám se v kanceláři po zdi. Jde ke mně Jarda, pomáhá mi. Chce se mi zvracet. Lenka mi pomáhá, vstávám, jdu zvracet. Mezi dveřmi mě objímá teta. To ne! To snad ne. Říkám: „Teď ne.“ Jsem na záchodě. Nejde to. Prosím Lenku, že neodejdu, dokud nebudou venku, nebudou pryč. Jsou pryč. Vycházím. Kouřit, potřebuju kouřit. Jsme vzadu, tam, kde nejsou lidi. Říkám, že musíme poděkovat. Můj mozek analyzuje situaci. Objímám nejbližší kamarády a ptám se a křičím v sobě: „Měla to krásný?“ Všichni kývají. Proplétám se mezi mladými, mnoho mladých. Objímám lidi. Spolužačky. Kamarády. Děkuju jim, že přišli. Zase kouřím. No, vináře nevidím, možná vidím, ale nechci vidět.

Dostávám další pokyn od sester, že jdeme uklízet, vzít obrazy, fotky, květiny. Nádherné srdce od spolužáků se vrací do školy. Ptali se mě, jestli to nebude vadit. Nebude. Tam patří. Nacházím koláž v rámečku, беру ji s sebou, nacházím osobní kytici od kamarádů s růžencem. Ten jsem viděla, ten měla Bára na sobě. Bereme. Bereme dopisy a květiny na hrob. Zbytek necháváme, je toho mnoho a nedokážeme to pobrat. Jedeme na Olšany, jedeme za tátou. Říct tátovi, že mu tam dáme Barunku. Že ji bude hlídat. Jedeme jako rodina. Jen ti nejbližší. A plno květin.

Jedeme k Pavle a Petrovi, prosím Lády, aby za námi přijela. Celou dobu mě držela od novinářů, celou dobu pomáhala. Michal má natáčení, nemůže dorazit. Jíme a mlčíme. Opřeli jsme tři fotky o sedačku. Vybírám si Barču s úsměvem, Jarda Barču, která se na nás kouká. Lenka si bere fotku od Katky, kde je Barča jako modelka.

Děti, máme tady děti. Jsou rády, že jsme doma. Začínáme pít. Sedím s Jardou hodiny na balkoně a mluvíme spolu o výchově Barči. Co nám vzájemně vadilo, kde jsme měli třecí plochy. Vyříkáváme si 19 let jejího života. To dobré. Omlouvám se Jardovi, že jsem byla někdy hnusná. Oba uzavíráme, že byla šťastná, že jsme byli na plesu.

Přichází první fotografie z posledního mejdanu. Blesk umí dobře fotit. Kuba všude svítí, jeho kostkovaná bunda je všude. Koukáme se, kdo tam všechno byl. Divíme se. Vidím fotku holky s kyticí růží, růžové vysoké boty na podpatku. Zrzavé vlasy. Tu holku musím najít!

Fotografie rodiny, smějeme se naším černým humorem. Tak naši příbuzní mají opravdu svých pět minut slávy. Jsou foceni jako rodina. Vidíme fotky rakve a květin. Ptám se, jak je to možné. Vidím sebe, jak diriguju rozestavění fotek a květin. Vše je ale focené přes sklo. Zabrало to, nepřekročili pomyslnou hranici. Děláme si ze sebe srandu, jak vypadáme.

Lády vypráví, že jsme měli štěstí. Z Novy přijel dělat reportáž Michalův spolužák. Jsou natočené Michalovy nohy a příběh o Barče, která byla skvělá. Pomáhá to. Všechna média jsou k nám dnes slušná. Mluví o tom, že rodina si nepřála kondolenci, o písničkách a o potlesku pro Barunku. Naše první vítězství.

Pijeme, dostávám se k monologu o zrození dítěte, o pohybech, o pocitech, které máte, když ve vás vzniká nový život. O hlazení a povídání si. O těšení se na to, až si večer lehnete a ten objemný pupek hladíte a zpíváte dítěti, které je ve vás. Mluvím o životě.

Duben 2013 – Výslech

Jsem domluvená s kapitánem, že jsme schopni přijet. Jedeme všichni čtyři. Byla to naše podmínka, nedokážeme jet samostatně. Jsme soudržní. Jarda, Simona, Pavla, Lenka.

Upozorní nás, že to bude dlouho trvat. Přijíždíme v poledne. Jarda jde první. Pořád dedukujeme, hledáme spojitosti, hledáme někoho, kdo dal Barče něco do panáka. S námi nepila. K alkoholu měla spíš odpor. Nekouřila. Držíme se a mluvíme stále dokola.

První výslech trvá přes tři hodiny. Zjišťujeme, že se na Kongresovce není kde najíst. Do kantýny nás nepustí. Jdeme brakovat automat s bagetami. Kafe. Mají tady automat na kafe. Jarda přichází po třech hodinách. Další na řadu. Ptáme se, vyptáváme se. Jdeme vyprávět příběh od začátku. Od začátku plesu. Kamarádi, telefony, koho známe, s kým se stýkala. Nechávací nás mluvit, říkat, co si myslíme. Jdu až poslední, chci to zkrátit, už je noc. Nezkracuju. Jedu od začátku, vše, co si pamatuju. Už zas potřebuju kouřit. Jsem na nervy. Vybavuje se mi všechno, i šála, brýle...

Je potřeba složit minutu po minutě. S kamarády, s námi. Všechno se ví, kdy, kde. V kolik jsem poslala Barče svoji fotku od holiče, kdy ona mně. Účastníme se jako pozorovatelé, když přiváží zločince. Sedíme dole v recepci. Sedět se samopaly na chodbě? Po tom netoužíme. Hledáme vraha. Hledáme vraha mé dcery. Někoho, kdo jí chtěl ublížit. Někoho, kdo ji nenáviděl. Na dotaz, jestli to nebyla sebevražda, odpovídám: „To nemyslíte vážně...“ Kapitán mi sdělí, že to vyloučili, protože si objednala auto. Díky Bohu, že jsme šli vybírat auto.

Jedeme můj život, Jardu život. Naše společné soužití, naše oddělené žití. Jsem skoro až u početí. Únava. Vzpomínám si na to, že mi Barča dávala číst dopisy od kluka, kterého neznala. Její ctitel. Bylo to tajemné, romantické a krásné. Dostala medvídku, růži. Ví, že to nedopadlo. Napadá mě: Že by ji zabil z nešťastné lásky? Kdo mou dceru tolik nenáviděl? Hledáme spojitosti. Vzpomínáme na lidi, co nebyli v obleku. To si nevybavuju. Co jedla, co pila. Dozvídám se, že byla s Matyášem, že měli špagety s kečupem. Skvělá informace. Matyáš se minul s Deniskou. Ještě nejsem tak daleko, abych je obviňovala. Ještě ne.

Moje sestry dávají do protokolu na své přání, že Barča žádnou drogu nepožila. Že by si to v přítomnosti své rodiny nedovolila. Nepřipadá to v úvahu. To není možné. Přesto máme za sebou čtrnáctidenní mediální masáž o tom, že Barča je největší feťáčka v Praze. Sestry zuří.

Dostáváme informaci, že mají pochytno několik dealerů. Zatím neznáme výsledky pitvy. Nevíme, na co zemřela. Je 2.45, všechna káva vypitá, bagety sněžené. Už nemáme drobné. Přesouváme se pro auta do Letňan. Parkoviště má v tuhle dobu zavřeno. Jedeme do Tesca. Nastupuje náš černý humor, jsme strašně unavení, jíme vlašák a rohlíky. Začínáme se řehtat, že na tak dlouhém mejdanu jsme roky nebyli.

Odjíždím do školky, už nemá cenu spát. Nedokázala bych se vzbudit. Odemykám školku a bijí zvony. Co nám tím chceš, Barčo, říct?

Duben 2013 – uklidit Barčín pokoj

Jedeme s Lenkou a Deniskou. Barča měla spoustu oblečení. Chceme ho dát kamarádkám. Ptám se spolužaček, jestli něco nechtějí. Náušnice, malovátka. Nadlidský úkol. Stojíme v pokoji, kde už Barča přes měsíc nebyla. Prostě nepřijde.

Fotografie. Jsou polepené celé zdi. Jirka s Fífou, moje sestry. Kuba s Eliškou, Luffinka, Katka. Koukám, prohlížím, nevěřím. Hledám ji. Hledám jinou osobu, tu, co nebyla mou dcerou. Tu holku, co měla ten jiný život, ten svůj kamarádský. Boty pověšené za podpatky na pelesti

postele. Všechny moje darované polštářky. Skicáky, které jsme spolu malovaly v Egyptě, aby ji vzali na školu. Deníky bez deníků. Šperky, mraky náušnic a korálků. Třídíme a balíme. Někdy se začínáme smát. Smějeme se hystericky. Jsem unavená a jsem před sesypáním. Kouřím s Jardou na balkoně, je rád, že tam není sám. Je rád, že jsme to šly udělat.

Potřebuju být sama jen s Lenkou, pouštím písničky z posledního mejdanu a řvu. Přišly jsme se rozloučit do pokoje. Odcházíme a střípek se zasouvá do srdce. Ona opravdu nepříjde?

Přišly jsme se rozloučit do pokoje. Odcházím a střípek se zasouvá do srdce. Ona opravdu nepříjde?

Velikonoce

Velikonoce jsou pro mě víc než Vánoce. Vítání jara a hlavně ta nejdůležitější věc na světě. Sjíždí se naše velká rodina, rodina Berousků, jak nás pojmenoval můj švagr.

Na Velikonoce v roce 2011 jsme jeli do Loukonos, tak jako každý rok. V našem rodinném albu se čas od času objeví další fotografie a další rodinný přírůstek. Naše děti. My jsme buď krásné, nebo v teplácích, ale jsme tam všichni.

Táta měl rakovinu, jednu už jsme přečkali, nadšeně jsme se v září bouchali do prsou a radovali se z toho, že výsledky jsou 0. Za měsíc nato objevili doktoři rakovinu na plicích. Nevím, jestli je to tím, že jako rodina držíme spolu a máme opravdu drsně černý humor, ale v krizi se chováme, jako kdyby se nic nedělo. Nás nic neporazí.

Na Velikonoční pondělí, když byl táta unavený a odpočíval, jsem v ranních (takže dopoledních) hodinách rýpala do Davida. To umím, na to jsem přeborník. „Davide, jestli si mě chceš vzít, tak teď je jediná příležitost. Aby se můj táta dožil svatby.“ Jakmile vyřknu to, co chci, tak začnu být nervózní. Za Davidem jsem chodila jako ohař, dloubala do něj. Začal vrčet. „Ještě jednou do mě dloubneš, tak to neřeknu.“ Oběd, nic. Blížil se čas odjezdu. Káva s tátou a sestrami venku. „Pane Zahradníčku, chtěl jsem se zeptat, jestli mi dáte Simonu za ženu.“ Ségry křičí a jásají, začínají natahovat. Táta brečí: „Tak si o ni už konečně někdo řekl.“ David se usmívá: „Tak mi zavolejte, až se rozmyslíte.“ Táta brečí a říká: „Dám.“ Podotýkám, že už jsme měli Elišku, a taky musím zmínit, že s Jardou, tátou Barči, jsem jako prvorozená dcera přišla sdělit novinu o tom, že jsem se vdala, druhý den po svatbě. Máma mě málem zabila a šla to řádně zapít a táta? Táta se uklidnil.

Připravujeme svatbu, hostinu, šijeme šaty u nejskvělejší krejčovské na světě. Mám šaty ušité ze stejné látky jako Barča a Eliška. David má z látky šátek a vše je dokonale sladěné. Dodělávám obývací a kuchyň, aby hosté měli kam přijít. Zamlouvám oběd v restauraci. Jedeme obráceně pořadí. Nejdřív oběd a potom svatba. Tátovi je špatně, a tak se s ohledem na jeho zdraví nejdřív najíme a potom bude obřad. Prosím paní majitelku, že budu potřebovat bezbariérový přístup, že už tatínka povežeme na křesle. Vyneseme ho do zámku po schodech. Všechno plánujeme. Souseď, kteří nás mají rádi, nám půjčují pozemek a my postavíme párty stan a tam připravíme občerstvení.

Jedeme za tátou. Tátovi je zle. Ztrácí se nám před očima. Padá, slábne. Hubne na kost, šedne.

Sedím u něj a slyším: „Víš, Simono, někdy tam v tom rohu někoho vidím. Už si pro mě jde. Nebojím se. Ještě ta svatba. Simono, já nevím, jestli tam budu.“ Přesvědčuju sama sebe a jeho, že to dokážeme, že jsme to naplánovali. Naši kluci (švagrové) ho vynesou. Stydí se za to, jak vypadá. Táta byl vždycky velký štramák.

Volá Iveta, tátova žena, křičí, že už nemůže, hysterčí. Klidným hlasem odpovídám: „Jdi si popovídat s kamarádkou, uleví se ti. Musíš.“ Volá po dvou hodinách, že jí je líp.

Jdeme za tátou. Já, Pavla, Lenka. Nemůžeme se dostat za tátou, spadl. Nemůže najít klíče, trvá to dlouho, strašně dlouho. Chceme vysadit Lenku do okna. Táta se zvedl. Zvrací. Vypadá strašně. Tváříme se, že to nevidíme. Převlékáme ho, stydí se.

Leží, je unavený, sinalý, vysílený. Začíná se rozehrávat velká hra. Mluví o svém životě, mluví o svém zlobení. Holky koukají. Já už to znám, už znám všechno, znám to dlouho. Jen to bylo tajemství. Táta se svěruje. Situace se vyhrocuje. Energie jdou přes sebe. Lenka se zlobí. Klidním stav. „Tati, máš rád Páju?“ Odpovídá: „Mám.“ „Tati, máš rád Lenku?“ „Tu miluju.“ Klepe se mu brada, tečou mu slzy. Bylo řečeno vše. Odcházíme. Mlčíme a jdeme si koupit sladké. Na nervy. Smutek, překvapení pro sestry. Už je čas.

Večer v pátek jsem strašně unavená, motám se, a tak si zalézám do postele brzo. Otvírají se mi dveře, okna. Křupe štěrk po cestě. Blázním. Jsou dvě hodiny ráno. Davidovi zvoní telefon. Iveta

šeptá: „Táta je mrtvej.“ Nemám slov, nemůžu dýchat. Prázdnost. „Simono, lehni si.“ David na mě mluví. „Nemůžu, nech mě.“ Odcházím, chodím. Beru telefon a volám Lence a Pavle. S Lenkou mluvím. Pavla mi nebere telefon, Petr mi nebere telefon. Volám Katce, švagrové Pavly. „Katko, promiň, nemůžu se dovolat Pavle, táta zemřel.“ Moji sestru budí její švagrová se zdrcující zprávou.

Jdu si dělat kafe, sedím na terase. Rozednívá se, to jsi miloval, tati. Takhle sis to přál.

Co budeme dělat? Pavla říká: „Odvezu kluky na turnaj a potom pojedeme.“ Je v šoku. Má svou rodinu. Chápu to, netlačím. Sedím a kouřím. Za chvíli bude Eliška vstávat.

Změna. Jedeme hned. Vařím si kafe a vyrazím. Elišku nechávám Davidovi a jedu. Barča je u táty. Přijíždím. Ségry stojí u auta. I švagrové. Děti ještě spí. Je šest hodin ráno. Ticho, slzy. Nejsmutnější pohled na světě. Jedu s Lenkou a Pavlou, mluvím o tom, že si táta pohřeb nepřál. Vzpouzejí se. Jsem malý pán. Babička, Iveta, můj bratr Pavel. Otvírám víno, je sedm hodin ráno.

Táta šel na poslední kontrolu, od pěti hodin ráno si zkoušel, jak si před doktorem oblékne košili, aby ho přesvědčil, že je v pořádku, a mohl odjet na svou milovanou chatičku. Ve 21.30 se začal dusit. Babička s Ivetou ho chovaly v náruči na houpačce. Nepřál si doktora, nechtěl nikam odvézt. Chtěl umřít doma. A doma pro něj znamenala jeho druhá chata, jeho Loukonosy. Jeho žena a jeho babička. Babičku miloval. Starala se o něj. Vařila mu nejlepší polévky a on se na ni těšil. Umřel tam, kde chtěl, se svou ženou a babičkou.

Piju, jakmile je mi zle, tak začnu být vzteklá a agresivní. Křičím. Mám šok. Chci zrušit svatbu. Rodinný klan rozhoduje, že svatba bude, že by si to táta přál. Byl to chlap mého života. Mé druhé já. Když mi bylo dvanáct, smáli se mi, že kdybych měla knír, tak vypadám jako on. I tu hurvíkovskou chůzi mám po něm. Povahu? A jéje, tu taky. Když jsme spolu seděli a popíjeli, tak jsme hartusili, dohadovali se, přeli. Milovali jsme se. Jeho nejstarší dcera, která nikdy nenechala pusu zavřenou.

Můj táta (náš táta) měl obrovské lidské srdce. Někdy byl strašný cholerik, ale jinak? Chlap, který se bál o děti. Který nad námi přemýšlel. Obdivovala jsem svoje sestry a dodnes obdivuji, že mi nikdy nevyčetly jeho přízeň. Mám je za to strašně moc ráda a mohly mi to dát kdykoliv sežrat. Neudělaly to.

Sestry plánují pohřeb. Nesouhlasím s tím. Říkám, že žádný pohřeb nechci. Zpráva se nese rychle. Pavla s Lenkou udělají parte a já přidávám fotku, kde se táta směje, když se zvedá ze země ode mne a od Elišky. Směju se mu, jaký je nemotora.

Táta řekl své ženě, že Pavla, mého nejmladšího bratra, vychová do jeho dvanácti let. Stalo se. Vždycky mluvil o tom, že nejhorší je smrt utopením. Na to můj táta zemřel. Nemohl se na-dechnout.

Je čtvrtek, máme pohřeb. Rodina z Rakovníka se hned po obřadu pustí do mých sester, jak je možné, že je nedaly napsat na parte. Jak je možné, že tam není napsáno pan Pavel Zahradníček. Teta ječí: „To mi chceš říct, že se nás Pavel zřekl?“ Vůbec to nekomentuji, jen zařvu, ať nás nechají na pokoji. Sestry se klepou. Zdrojem problémů v rodině jsem byla vždycky já. Když mi bylo třináct, teta tátovi vyčinila, že jsme neuklidili chatu podle jejích představ. Chlap s pěti dětmi? Marjá panno, to se prostě nedá. Tak jsem zvýšila hlas tak, až se rozdrnčela skla. Hájila jsem našeho tátu dlouhým monologem. Tátovi spadla čelist a tetě taky.

Takže kdo napsal parte? No přece Simona. Ale o parte přece vůbec nejde a nešlo. Moje sestry udělaly to, co cítily, a cítily to dobře. Kdo pečoval o tátu, kdo se o něj staral, kdo mu volal, kdo byl u něj a kdo o něj stál? Dva roky jeho života s rakovinou. Dva jeho poslední roky.

Svatba

Je další čtvrtek, týden po pohřbu. Přijíždějí svatební hosté. Nejlepší švadlena mě obléká, sestra češe. Barča s Elí jsou krásné. David je fešák. Simona? Ta je mimo. Ví se o Simonině vazbě k tátovi. Okolo Simony se chodí po špičkách. Co kdyby ji zase popadl rapl? Volá Iveta. Lenka přichází s ubrečenýma očima. „Co říkala? Lenko, co říkala?“ Zdálo se jí o tátovi. Táta se oblékal a říkal: „Máme doklady? Máme obálku? A vezmi si něco teplého na sebe, bude foukat.“

Foukalo od té doby, co táta odešel. Bulím. A je to v tahu. Je 10.30 a já sedím na terase a lakují mi nehty. Nikdo se ničemu nediví. Přijíždějí jen přátelé, přijíždí spousta aut.

Jedeme na oběd. Vcházím do dveří a paní majitelka mi říká: „Máte otevřené dveře, abyste mohli dopravit tatínka.“ „Tatínek zemřel.“

Podávají mi šampaňské, piju. Sestry krásně zvládají a nevěsta? Nevěsta je strašně smutná. Eliška drží Barunku za ruce a chodí spolu. Eliška se schovává po šaty. Eliška je to sluníčko, které baví společnost. Barunce dávám tu největší pusu na světě. Na nevěstině straně sedí Iveta, tátova žena. „Máma“ z Mníšku, kterou jsem si adoptovala ve svých 24 letech. David má u sebe své rodiče.

Přesouváme se. Švagr Jirka mě vede k oltáři, klepe se a já taky. Brečím, celou dobu brečím. Měl jsi tady být, tati. To je pro TEBE. Přestalo foukat. Po týdnu přestalo foukat.

Děkuju Davidovi. Celou dobu mě podpíral.

Ze sester spadla zodpovědnost. Ten stres, kdy Simonu musí dovést k oltáři. Sestry popíjejí ve velkém. Sedím s Jirkou na stráni. Pláče mi na rameni, jak miloval našeho tátu. Pavla s Lenkou se opijí tak, že za party stanem zapalujeme svíčky a obě brečí. Já dneska nebrečím. Já se starám o rodinu, o sestry. O ten tlak, který měly 14 dní. Já jsem jim moc nepomohla. Já jsem si plula ve svém světě s tátou a racionálně mi bylo jedno. Ony dvě držely, potlačily svoje city a táhly a táhly, dokud to nedopadlo. Já si prostě vždycky někam ulitnu. Miluju své sestry, miluju svou rodinu.

Velikonoce, o dva roky později. Jsme zase v Loukonosech, pijeme šampus. Pijeme a vyprávíme. Mluvíme o Báře. Nevybavuju si z toho skoro nic. Jen radost z toho, že budu se svou rodinou. Přepadá mě stesk. Jdu na hřiště, které se rozpadá, když tu táta není. Brečím. Báro, jsme tu všichni, tak sakra, kde jsi?! Tady máš svou rodinu, máš tady být s námi...

1. měsíc – duben 2013

Stejná potřeba. Potřebujete okolo sebe lidi, kteří byli spojeni s Barčou. Jezdí za mnou Deniska, má půjčené moje velké boty a sedí na pískovišti s Eliškou. Přiváží si svoje pyžamo. Můžete se jí fyzicky dotknout, pohladit. Není to moje dcera, ale je mi blízká.

Deniska pluje na velké vlně, přestala myslet, vnímat, je u Barči. Jsme ve fázi, kdy si neuvědomujeme, že Barča není. Prostě někde je a zase přijde. Deniska přiveze Matyáše. To je ten kluk, co mě držel za klopou kabátu a křičel mi do obličeje, že miloval mou dceru. Matyáš jezdí okolo a nemůže nás najít. Povedlo se asi na sto páté a je tu. Eliška září. Už má zase ty dospěláky. To jsou ti dospělí, co jsou děti a co je zná. Může se předvádět, je přešťastná. Je středem pozornosti.

Sedíme a popíjíme, vyprávíme si domněnky. Kdo tam byl, co jsme kdy slyšeli, kdo byl na výslechu. Co si myslíme. Nic nevyřešíme. Víme, že deset lidí je za mřížemi kvůli prodeji drog. Mluvíme o Barče, smějeme se. Smějeme se, jak byla tvrdohlavá, co nám prováděla. Slyším Matyáše, povídá o plesu. O tom, co bylo po plese, kde byli a že si nic nepamatuje. Mluvíme o tom, že Barča řekla Denise: „Na něj se ani nepodíváš, ten je můj.“ A Matyášovi řekla: „Nebudu tě seznamovat, Deniska je moc krásná.“ A tak je tu mám oba. Usmívám se. Barunka je s námi. Sama v sobě ji slyším, jak říká: „To se ti zase povedlo, to jsem ale vůbec nechtěla.“ Jdu spát a mládí nechávám povídat. Můj muž to nechápe. Nechápe, že chci být s mladými a mluvit o Barče.

Mediální masáž pokračuje, jakmile se objeví extáze, spojuje se se smrtí na plese. Se smrtí mojí dcery. Někdy usnu, někdy nespím a hystericky brečím. Beru homeopatika, Eliška říká, že to jsou hořké prášky a maminka je bere, aby neplakala. Když si píšu s Ivou o Barče, přestane jít tablet a

rozehraje se autíčko venku na zahradě. Kolem desáté večer pravidelně. Vždycky odpovídám, já vím.

Naše myšlenky jsou pořád stejné, hledáme Barčina vraha. Kombinujeme, na nic nepřicházíme. Beru do ruky Barčín řetízek a pokouším se udělat kyvadélko, které nám dá odpověď v písmenech. Padne otázka: Táta má novou ženu? Ano, má. Další otázka: Kdo tě zabil? Přichází neutrální odpověď. Neznáme stav pitvy. Nevíme, na co Barča zemřela.

Černočerná tma. Je duben. Kytky? Zahrada? Nic. Nic mi nejde a nic mě nebaví. Nechce se mi. Tělo si začíná dělat bublinu, která mě má chránit. Před čím? Před mnou?

Sedím po večerech sama na terase. Můj manžel mi nerozumí. Nerozumí, protože já nejsem schopná komunikovat. Nejsem schopná komunikovat o ničem smysluplném. O ničem. Od Davidových spolupracovníků a kamarádů přicházejí peníze, pomáhá to. Strašně moc, ale já si to neuvědomuji. Je mi to jedno. Můj vnitřní hlas řve: Umřela mi dcera, dejte mi pokoj! David jezdí po nocích jako taxikář. Eliška spí a já jsem sama. Samota je šílená. Napadají vás strašné věci. Napadá vás, jak ukončit život. Který strom? Podřezat si žíly? Ale pořádně, takže svisle. Jak to udělat, aby mě Eliška nenašla? Nemůžu to udělat, když je doma se mnou, co kdyby se probudila. To si ponese celý život. David a sestry se o Elišku postarají a Iva ji taky miluje. Je mi jedno, co se děje a jaké by to mělo následky. Eliška nemá mámu, má nějakou paní, která automaticky plní věci a je unavená. Chce se mi spát, pořád bych spala.

2. měsíc – květen 2013

Jedu pracovat, jedu dělat projekt. To je dobré. Nebudu sedět doma a koukat. Beru si s sebou homeopatika. Jakmile mám málo kuliček, běžím do lékárny.

Seznamuju se s novým prostředím a grafikovi říkám, že mi před měsícem zemřela dcera. Aklimatizuji se, zvládám. Ale jsem jiná. Měla jsem tah na branku a práci, kterou ostatní dělají týden, jsem zvládla za tři dny. Teď jsem v kanceláři a koukám. Seznamuju se s holkou na stejné pozici, na které mám být i já. Beru homeopatika a sleduju, že nemám tak bryskní reakce, jak od sebe očekávám. Přijíždím domů a jsem unavená. Zjišťuju, že dokážu dělat jen svou práci a postarat se o Elišku a konec. Žádný další náboj. Nic.

Chystá se u nás první letošní nohejbal. Přijíždějí lidé, kteří mě znají čtyři roky. Nemluvíme o TOM. Vidím se na prvních fotkách, kdy se snažím vykouzlit úsměv. Ten je jiný, takový divný, nepřírozený. Začínám komunikovat s dalšími lidmi od Barči, přidávám si na FB další Barunčiny přátele. Sestry se mě ptají, jestli si myslím, že to je normální. Jestli si tím něco nechci nahradit. Nechci, ale potřebuju vidět pohyb mladých, jejich poznatky, jejich statusy. Musím se usmívat, už jsem si zvykla na fotky s vyšpulenou pusou.

Deniska odlétá do L. A., píše mi, že se jí zdál divný sen. Teď nepřišla krásná Barunka zářící a bílá, od které mě má Deniska pozdravovat a něco mi vyřídit. Teď přichází tma a Barča se zlobí. Deniska měla strach.

V neděli o půlnoci ležím a koukám na FB. Neděle mi nejdu, je mi zle, každou neděli je mi zle. Je mi smutno. Jednu mou fotku označí holka, o které vím, že převádí dušičky na správnou stranu. Píšu, že potřebuju pomoc, domlouvám si schůzku na čtvrtek.

Květen 2013 - pokračování

Eliška často pláče, má hrozné sny. Objednávám ji k dětskému psychologovi. Eliška dělá všechno v tmavých barvách. Když jdu telefonovat, tak komunikuje. Jakmile přicházím, Eliška striktně rozkáže: „Jdeme domů.“ A je to tady. Sem Eliška chodit nebude. Vybírá si lidi svou vlastní intuicí.